

Олег Колесніченко

**І
М
П
Л
А
Н
Т
О
В
А
Н
І**

*Не зовсім
фантастичний
роман*



Київ
2021

**УДК 821.161
К603**

Колесніченко Олег

К603 Імплантовані : роман. – Київ : Видавництво Ліра-К,
2021. – 412 с.
ISBN 978-617-520-008-7

Бідняк Іван Мазніченко влаштовується в Корпорацію Загірського Благополуччя продавцем новітніх імплантатів. Юнак не здогадується, що пристрій із чудодійними капсулами позбавить його Батьківщину не лише «харчової залежності», але й свободи.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-008-7

© Колесніченко О., 2021

© Видавництво Ліра-К, 2021

*Присвягується моїй мамі,
Тамарі Іванівні Колесніченко*

Людині, що дала мені життя, і подарувала віру у себе, що віднайшла у мені гуманітарні здібності і завжди підтримувала мене. Людині, що півроку не дожмала до публікації цього роману.

Дякую тобі, мамо!

Читачеві

Ця книга – не вигадка, але і не правда. На сторінках роману можна знайти автора, а можна і самого себе. Для когось це буде пригодницьким романом, для когось обурливим памфлетом. Хтось скаже, що це – примітив, а хтось буде вишукувати тонкі деталі авторського задуму.

Я запрошую вас у подорож Країною. Без літери «у» на початку, але зі схожими проблемами, так само жорстокими ворогами і не менш звитяжними героями. Подорож буде не простою, але цікавою – обіцяю.

Чи готові ви пройти всю дорогу поряд з Іваном, чи доведеться попрощатися на одному з численних роздоріж? Чи, може, ви опинитеся у протилежному окопі? Моя книга не має жодних правил. Її можна відчути, а можна осмислити. Можна зануритися у фантастичний світ із неймовірними технологіями, а можна брести крізь лабіринт аналогій.

І головне – ніяких «треба», тільки «хочеться»! Адже ця проста формула допомогла мені розпочати роботу над «Імплантованими», а отже допоможе і вам. У чому саме? Розкажете після останньої сторінки.

Автор

*Все описане колись відбувалось.
Не так, не там і не з ними, але...*

Розділ 1.

I.

Кольорові літери яскравим блиском неону прорізали надвечірній смог сонного міста. Двометрові громади на даху старовинного маєтку намагались розбурхати монотонну дрімоту нерухомого кварталу. Жовта «К» сяяла феєрверком на тлі чорного нічного неба, насичений, відтінку крові, червоний обводив контур округлої «З», а трав'янисто-зелена «Б» приваблювала м'якістю кольору надламаного контуру літери.

У Місті майже нічого не змінювалось, роками і десятиліттями, тому поява двометрових символів, що так нахабно руйнували монолітну атмосферу шляхетського кварталу, приманювала, здебільшого, бідняків і розбишак. Для них новинка була символом хоч якихось змін.

Іван до сьогодні теж ніколи не був у Старому Центрі. Приміській голоті тут були не раді, та й що робити без грошей у найдорощому кварталі Міста? Грошей, яких у Івана не було ніколи.

Перетинати кордони світу багатіїв Іванові не хотілось навіть зараз. Йому подобались нейтральні стосунки із цим потойбіччям, наповненим вишуканими речами і дорогими запахами, легкою пихою марнотратства і сонною нудьгою ситого буття; наповне-

ним всім тим, чого юнак ніколи не мав, і, казав собі він, ніколи не хотів.

Іван не хотів втручатись у цей світ, руйнувати його незмінність і стоптувати майстерно викладену бруківку дешевими, вже із дірками, черевиками. Курс на три літери, що майоріли в далині, довелося взяти з інших, набагато приземленіших, причин.

«Лише сьогодні! 200 перших кандидатів! Приходь, адже саме ТИ можеш стати Вісником Благополуччя!» – сповіщала листівка у матових тонах з такими самими К, З і Б угорі. Іван покрутив незвичний шовковистий папір у руках і сховав рекламу назад у кишеню. Заяложені фрази не приваблювали молодого містянина, а от обіцяна зарплата у 10 000 гриварів – то інша справа.

Дорогою Іван щосили проганяв солодкі думки: десять тисяч – це ж можна... Справи у хлопця йшли не дуже, навіть випадкові підробітки останні кілька місяців траплялись рідко. Іван проминув громаду Ратуші, ліворуч крякали качки, то вистрибуючи з води, а то пірнаючи головою вниз. Навіть ці кумедні птахи, що так смішно тріпали куцими хвостами, мали право жити у Старому Місті, – Магістерське озеро було їхнім домом, – а Іван...

Око юнака впало на розкішний будинок по той бік дороги. Двоповерхове помешкання місцевого багатія було відгороджене від вулиці лише невисоким парканом із тонких металевих ґраток, прикрашених бронзовими листками і бутонами квітів. Величний ганок обплетений товстими вузлуватими пагонами винограду, на білосніжних дверях висить масивна лєвова голова із почорнілого металу. Екзотичний звір слухняно тримав у пащі кільце, щомиті готовий сповістити гарні новини: прийшли гості. Господар був вдома: мерехтливий вогонь у вікні другого поверху зараз відганяв гостей і сусідів. У Місті вистачало електроенергії, а отже заможний господар проводив час із дружиною за романтичною вечерею при свічках.

Хлопець на мить уявив себе на місці цього безіменного аристократа: дичина на сріблястій таці посеред свічок у важких, із темного металу, підсвічниках, сімейних портрет у масивній дерев'яній рамі на дальній стіні, Іван наливає витримане вино у високі кришталеві бокали. Поряд дружина, неодмінно брюнетка,

у легкій, ніжно блакитного кольору сукні. Молода пара повільно п'є вино і згадує події чергового насиченого дня.

Іван прогнав марення, повертаючись на холодну вулицю вечірнього Міста. Ні, десять тисяч гринарів не перенесуть його у цей дивний світ. Але млосне передчуття нової роботи, цікавої і перспективної, наповнювали юнака впевненістю: все у нього вийде. Колись.

Через роздуми та враження Іван забув дорогу і зайшов не туди. Повертати треба було біля Ратуші, та юнак вирішив не відступати, а обійти квартал найбагатших помешкань Міста навкруги. Ні, тільки вперед!

Архітектура Старого Міста не переставала дивувати: якщо на початку будинки людей, яких Іван вважав надміру заможними, стояли рівними рядами, то тут невидимі будівничі вправлялись без жодних обмежень: палаци і замки, сімейні обійстя і розкішні маєтки у сучасному стилі були розкидані по території цього кварталу вільно. До ділянок всередині були прокладені окремі дороги, але прогулятись по ним не вийде – проїзди і проходи наглухо закриті воротами із всіх видів матеріалів, що їх можна було купити за гроші. Хлопець налічив 15 будинків у кварталі, що займав площу, вдвічі більшу за озеро і Ратушу з майданом разом узяті.

Іван побачив вивернуту Б, що впливля з-за стін високого, – чотири поверхи! – будинку із скла і сучасного пластику. Тепер він підходив до своєї мети з тильного боку, обійшовши Старе Місто майже навколо.

Жовте світло від літери К злилось з червоною ілюмінацією від З, освітлюючи нічний пейзаж моторошно кривавим мерехтінням. Зелень Б не рятувала від млосного напруження, що заходило Іванові під шкіру і збурювало вертке відчуття страху у животі.

Надвечірня п'ятниця була улюбленим часом тих, хто жив краще за Івана. Години радощі і п'яних гульбищ для тих, хто міг забути про виживання хоча б на два вихідні дні. І навіть місцеві багатії, котрі не думали про виживання ніколи, шанували це свято. Геть по-своєму, з походами у театри і на концерти тих, хто жалюгідну буфонаду перед заможними знаходив для себе єдиним способом не думати про хліб навіть вночі. Це відбувалось і зараз, але десь

не тут: яскрава вивіска перед очима Івана була єдиним джерелом світла навколо, підкреслюючи лицемірство багатіїв – щотижневе свято трударів-заробітчан, залите гірким алкоголем і фальшивою бравадою, не мало місця у їх безтурботному світі.

Треба було заспокоїтись. Десять – і додому можна їхати, а не йти. Сто – і вечеря перестане бути проблемою. Тисяча – це нові черевики. А десять тисяч? Думки про гроші геть прогнали страх, юнак сміливо ступив на пластиковий поріг будинку і потягнув за велику металеву ручку дверей. Важка перепона із старовинного дерева плавно рушила з місця, а за нею... в різні боки роз'їхались прозорі автоматичні двері. Що ж, нові господарі мають право переробляти будинок на свій смак, подумав Іван, хоча тихий шум механізмів і руйнував велич атмосфери старовинного обійстя.

– Корпорація Загірського Благополуччя вітає любого гостя! – привітна дівчина у акуратній формі м'якого блакитного кольору зустріла Івана доброзичливою посмішкою. Юнак ніяково завмер посеред просторої світлої кімнати з червоним килимом на підлозі. Розкіш паласу, що провів тут не один десяток років, контрастувала із холодом осучасненого оформлення кімнати.

– Як я можу вам допомогти? – дівчина продовжувала посміхатись, дивлячись на Івана.

– Я... хочу... прийшов... – хлопець заметушився, намагаючись дістати з кишені рекламу.

– Ви прийшли за оголошенням про роботу. – вгадала дівчина,правляючи округлий службовий кашкет із твердим козирком.

– Як ви знаєте? – здивувався Іван, зупинивши пошуки.

– Ви не схожі на жебрака... – посмішка на обличчі білявки змінилась чи то тривогою, чи то розчаруванням. – Отже, ви не через імплантат прийшли.

Впіймавши питальний погляд Івана дівчина раптом змінилась у обличчі і притишено проговорила:

– Я тут тільки тиждень працюю... І вже не розумію наших містян: за імплантати питають лише жебраки, ті, кому геть нічого втрачати. Іншим чомусь не цікаво, щоб ми не робили. – Дівчина повернулась до Івана боком і той помітив у неї на потилиці дивний апарат. Блискуча пластина з металу холодним слимаком роз-

ляглась вздовж хребта. Попри пластичну форму, вона помітно спотворювала вигин шиї, горбиком відгинаючи комірць.

– Ми і буклети зробили... Гарний, зараз я вам покажу...- співробітниця Корпорації повернулась до Івана спиною, і той помітив на гладі металу три округлі отвори із хірургічно рівним краєм. Із самого нижнього з них, що був майже біля комірця, линуло приглушене зелене світло, верхній вигравав матовим жовтим, а той, що був між ним, яскраво палав червоним світлом. Пристрій виглядав так, наче його втопили у тіло дівчини, а білі смужки тканини, що служили містком між плоттю і залізом, дуже нагадували лікувальний пластир для відкритих ран із лікарні.

Раптом фактурний медичний матеріал почервонів. У одному місці, там де була верхня межа пластини, виступила кругла пляма крові. Вона швидко зростала, змінивши форму на продовгувату, центр за кілька секунд майже почорнів, випускаючи назовні помітні крапельки.

– У вас.. це... – сказав хлопець, несміливим жестом вказуючи в бік проблеми. – Кров.

Та сполохано схопилась за потилицю і подивилась на власні пальці.

– Ще кровить... – спокійно сказала дівчина, дістаючи з нагрудної кишені упаковку з пластирем.

– Ви хворієте? Лікар сказав вам це носити? – спитав Іван, оголтувшись від здивування. – Може вам допомогти?

– Ні-ні, що ви! –співробітниця КЗБ вже майже впоралась із заміною пов'язки. – Я недавно імплантувалась, вже має зажити...

– Імплантувалась?

– То ви не нічого знаєте? А я казала Семенові, що треба роз'яснювати людям, а не заливати інфомережу рекламою! Ходімо. – дівчина вийшла з-за своєї стійки і відкрила двері вглиб маєтку. – Ходімо, я все покажу!

II.

Іван потягнув комір праворуч, а потім ліворуч, намагаючись досягти ідеальної симетрії. Сіра тканина корпоративного піджака слухняно зсунулась убік, проте одразу ж повернулась назад, сама собою розрівнюючи складки. Іван подумки відвісив собі ляпаса за забудькуватість: форма Вісника завжди сидить ідеально: через дуже точний виріз під імплантат позаду.

Це був п'ятий будинок за сьогодні... і лише одного разу він отримав результат. Іван натиснув кнопку дзвінка, з того боку дверей заграла популярна мелодія. Двері відчинив огрядний чоловік у сірій майці:

– Так?

– Пане, чи не набридло вам працювати? – розпочав свою промову Іван.

– Що? Гиг, набридло... – здивовано відповів чоловік. – Щоб набриднути, має подобатись, гиг...

– То може час забути про роботу назавжди? – Іван здивувався, наскільки легко цей неповороткий велетень втрапив в попередню заплановану пастку.

– Тю, ти чудний! А їсти що? – власник будинку потер пузо рукою. – Я попоїсти знаєш як люблю!

– Їжа – це минуле! Зараз розпочинається ера Благополуччя! – Іван мав використовувати кілька обов'язкових фраз у своїх промовах. Ця, про еру благополуччя, йому особливо не подобалась. І не дарма.

– Яке до біса благополуччя без їжі? – геть здивувався чоловік, готуючись закрити двері перед носом божевільного молодика у синьому піджаку. Іван зрозумів, що у нього є лише секунда і задумався.

– Загірське благополуччя звільняє від харчової адикції! – врешті випалив Іван.

– Харчової чого?!! – чоловік був настільки здивований, що передумав закривати двері.

– Ви хочете їсти? А це залежність. Насправді вам треба сили, щоб жити. А їжа – лише засіб. – Іван відчув ґрунт під ногами і вирішив не поспішати. – Ви ходите на роботу, щоб отримувати гро-

ші. Ви отримуєте гроші, щоб купувати їжу. Ви купуєте їжу, щоб не померти. Це – залежність. І ми, Корпорація Загірського Благополуччя, готові позбавити вас від залежності!

Чоловік розгублено дивився на Івана. Палка промова молодика вплинула на нього якимось дивним чином. Підбравши відвислу щелепу, чоловік видав протяжне: «Е-е-е...», але Іван не дав йому часу на роздуми.

– Годі! Позбудьтесь від харчової залежності вже сьогодні! – промовив Іван, широко посміхаючись. – Новітні імплантати – унікальна розробка Корпорації Загірського Благополуччя відкриває двері в майбутнє! Лише одне «так» із ваших вуст, і я розповім про ваше щасливе майбуття без харчової залежності! Чи готові ви почати нове життя без роботи, ранніх пробуджень і набридливо-го відчуття голоду?

Чоловік почесав потилицю і невпевнено кивнув.

– Чи готові ви сказати неврожаю «Ну то й що?», чи готові ви засміятись голоду в обличчя, чи не пропустите ви шанс стати одним із перших містян, що позбулися харчової залежності? – Іван, здавалось, спіймав справжній кураж. І це поступово передавалось його співрозмовникові.

– Так! – промовив нарешті чоловік, на обличчі якого тепер світилась гримаса зацікавленості.

– Ми, Корпорація Загірського Благополуччя, пропонуємо вам та вашій родині скористатись унікальною пропозицією. Тільки зараз і тільки для вас встановлення новітніх запатентованих за кордоном імплантатів буде безкоштовним! – нарешті Іван підійшов до основної суті.

– За кордоном?

– А як же! Передові країни вже давно розпочали боротьбу із харчовою залежністю! Долучайтесь до авангарду світової спільноти і ви! Я готовий подарувати вам безкоштовний квиток у майбутнє! Не треба працювати, не треба шукати засоби до існування. Новітній імплантат – все, що вам потрібно.

– Слухай, хлопче. Припиняй оці свої балачки і розкажуй, що то за штука в тебе, цей салат! – чоловік, очевидно, зацікавився безкоштовним товаром, та не хотів слухати рекламні вислови. До